

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀτταγηνάρι κατὰ τύπ. μεγεθ.

Ἀτταγηνάρι, ὁ ἰδ.: Ἄσμ.

Ἀφτοδηνάρι τοῦ γιγαλοῦ καὶ σμύρνα τοῦ πελάου,
ἐν σοῦ τὸ λάλουν, μάννα μου, ποῦ λόον μου φυλάου;

ἀτταγηνάρι τό, Κρήτ. κ.ά. Ἱταγηνάρι Κρήτ. κ.ά.
ἀηνάρι Κῶς ἀτταγανάρι Κύπρ. ἀριχιονάρι Λεξ. Περίδ.
Βυζ. Μπριγκ. Βλαστ. 424 ἀριχιονάρι Θράκ. (Αἰν.) ἀρ-
τιδονάρι Κύπρ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. Ἱταγηνάριον, ὁ ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀτ-
ταγήν. Τὸ ἀριχιονάρι καὶ παρὰ Σομ. Πβ. ΜΣτεφαν-
νίδ. ἐν Λαογρ. 10 (1929) 206.

Τὸ πτηνὸν τετράς ἢ βονασσία (tetras bonassia) τῆς τά-
ξεως τῶν τετραωνιδῶν (tetraonidae). Συνών. ἀγριο-
κοσσάρα, ἀγριοκόκκιτα, ἀγριοόρνιθα 1, λιβαδοπέρ-
δικα, πέρδικα, φραγκολίνα. [**]

ἄττας ὁ, Λυκ. (Μάκρ.)

Πιθανῶς ἐκ τοῦ ἀρχ. ἄττα, προσφωνήσεως νεωτέρου
πρὸς πρεσβύτερον.

Ἀνάδοχος. Συνών. δεξάμενος, νοννός.

ἄττατὰ ἐπιφών. Θεσσ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιφών. ἄτταταῖ κατ' ἀφομ. προχωρη-
τικήν.

Ἐκφράζει ἐκπληξιν ἢ ἀηδίαν.

***ἀττελαγάρα** ἢ, ἀσταλαχάρα Καλαβρ. (Μπόβ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀττέλαγος κατὰ τύπ. μεγεθ.

Θήλυς *ἀττέλαγος 1, ὁ ἰδ.

***ἀττελαγῖνα** ἢ, ἀτ-ταλοχῖνα Καλαβρ. (Κοντοφ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀττέλαγος καὶ τῆς καταλ. -ῖνα.

Θήλυς *ἀττέλαγος, ὁ ἰδ.

***ἀττέλαγος** ὁ, ἀτσέλεγος Κρήτ. ἀτσέλεγος Κρήτ.
ἀτ-τάλογο Καλαβρ. (Χωρίο Ροχούδ.) ἀτ-τάλογον Καλαβρ.
(Καρδ.) ἀτ-τάλαγον Καλαβρ. ἀσάλαχο Καλαβρ. (Μπόβ.)
Ἱσάλαχο Καλαβρ. (Μπόβ. Χωρίο Βουν.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀττέλαβος. Πβ. ΜΣτεφαννίδ. ἐν
Λεξικογρ. Ἀρχ. 5 (1918/20) 70 κέξ.

Εἶδος ἀκριδος, ὁ τοῦ Ἀριστοτέλους ἀττέλαβος, ἀ-
κριδίων τὸ ἐκτοπιστικὸν (acridium migratorium) τῆς
τάξεως τῶν ἀκριδίων (acridii) τῶν ὀρθοπτέρων ἐντόμων
Καλαβρ. (Καρδ. Μπόβ. κ.ά.) Συνών. *ἀττελαγάρα,
*ἀττελαγῖνα. [**]

ἄττο τό, ἀμάρι. νᾶττο Κρήτ.

Ἐκ τοῦ Ἱταλ. attō. Πβ. GMeyer Neugr. Stud. 4,
64 καὶ ΣΞανθουδ. Ἐρωτόκρ. 623.

Νεῦμα, χειρονομία: Κάνω νᾶττο. || Ἄσμ.

Καὶ μὲ τὸ στόμα τοῦ ἔλεγε, δὲν εἶδα γὼ κοράσιον,
μὰ μὲ τὸ νᾶττο τοῦ δειχνε, ὅς τὸ μάρμαρο ἀποκάτω.

ἀτυλιγάδιαστος ἐπίθ. πολλαχ. ἀτ'λιγάδιαστους πολ-
λαχ. βορ. ιδιωμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *τυλιγαδιαστός <
τυλιγαδιάζω.

Ὁ μὴ περιτυλιγμένος εἰς τὸ τυλιγάδι, ἐπὶ νήματος ἔνθ' ἄν.: Γνέμα ἀτυλιγάδιαστο Λεξ. Δημητρ.

ἀτυλίκωτος ἐπίθ. Βιθυν. (Κατιρ.) Προπ. (Ἀρτάκ.
Πάνορμ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *τυλικωτός < τυλι-
κώνω.

Ἐπὶ νήματος, ὁ μὴ τυλιγμένος: Νῆμα τυλικωμένο καὶ ἀ-
τυλίκωτο Κατιρ.

ἀτύλιχτα ἐπίρρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀτύλιχτος.

Ἀτυλίκτως, ἄνευ τυλίξεως: Ἀκόμα ἔχομε ἀτύλιχτα.

ἀτύλιχτος ἐπίθ. σύνηθ. ἀτύλιχτους ἐνιαχ. βορ. ἰ-
διωμ. ἀτύλ'χτους βόρ. ιδιωμ. ἀτύλιγος σύνηθ. καὶ
Πόντ. (Κερασ. Ὁφ. Τραπ.) κ.ά. ἀτύλιγους ἐνιαχ. βορ. ἰ-
διωμ. ἀτύλ'γους σύνηθ. βορ. ιδιωμ. ἀτύλιος Νάξ. (Ἀ-
πύρανθ.) ἀτύλιστος Πόντ. (Ὁφ. Τραπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *τυλιχτός < τυλί-
γω, παρ' ὁ καὶ τυλίζω, ὅθεν ἀτύλιστος.

1) Ὁ μὴ περιτυλιγμένος, ὁ μὴ περικεκαλυμμένος δι'
ὑφάσματος, χάρτου κττ. πολλαχ.: Ἀτύλιχτο δέμα. Ἀφη-
σε τὸ κρέας ἀτύλιχτο καὶ τὸ κάθισε ἢ μυῖνα. β) Ὁ μὴ
δυνάμενος νὰ περιειληθῇ, νὰ διπλωθῇ Λεξ. Δημητρ.: Τόσο
χοντρὸ στρῶμα εἶναι ἀτύλιγο. Βρεγμένα τὰ καραβόπαννα εἶναι
ἀτύλιγα. γ) Ἐπὶ νηπίων, ἀσπαργάνωτος πολλαχ.: Τοῦ
πιδι εἶναι ἀτύλιχτον Ἡπ. (Ζαγόρ.) Ἀτύλιγο τὸ ἔχεις ἀκόμα
τὸ φηλυκὸ σου καὶ δὲν πᾶς νὰ τὸ φασιώσης; Πελοπν. (Μάν.)
Συνών. ἀφάσιωτος. δ) Ὁλως ἀκάλυπτος, μὴ κεκα-
λυμμένος τὰ αἰδοῖα, γυμνὸς Πόντ. (Κερασ.) 2) Ὁ μὴ
περιειλιγμένος, ὁ μὴ παρσκευασμένος διὰ περιελίξεως,
ἐπὶ νήματος σύνηθ. καὶ Πόντ. (Ὁφ. Τραπ.): Νῆμα ἀτύ-
λιχτο σύνηθ. Ἀτύλ'γον διασίδ' Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἀτύλιγα
ράμματα Ὁφ. Τραπ. 3) Μεταφ. ὁ μὴ περιπλακεῖς εἰς
ἀνεπιθύμητον γάμον, εἰς ὑποχρεώσεις κττ. σύνηθ.: Εἶναι
ἀτύλιγος ἀπὸ γυναικες. Ἐννοια σου, δὲ θὰ μείνης καὶ σὺ ἀτύ-
λιγος, γρήγορα θὰ σὲ τυλίζουνε. Κάνενα δὲν ἄφησε ἀτύλιχτο,
μ' ὅσους ἐμπλέξε ὅλους τοὺς τυλίξε.

ἀτύλωτος ἐπίθ. σύνηθ. ἀτύλουτους Ἡπ. Στερελλ.
(Καλοσκοπ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *τυλώτος < τυ-
λώνω.

Ὁ μὴ τελείως διὰ συμπίεσεως πληρωθεὶς ἔνθ' ἄν.:
Σακκὶ ἀτύλουτον Ἡπ. || Φρ. Τὴν ἔχω ἀτύλωτη (ἐνν. τὴν
κοιλίαν, ἥτοι δὲν ἐκορέσθην). Εἴμαι-σηκώνομαι ἀτύλωτος
(συνών. τῇ προηγουμένῃ) σύνηθ.

ἀτύπωτος ἐπίθ. λόγ. κοιν.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀτύπωτος.

Ὁ μὴ τυπωθεὶς διὰ τῆς τυπογραφικῆς μηχανῆς: Ἀτύ-
πωτο βιβλίον. Ἀτύπωτη ἐφημερίδα.

ἀτυράννευτος ἐπίθ. Πελοπν (Κορινθ.)—Λεξ. Ἐλευ-
θερουδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *τυραννευτός < τυ-
ραννέω.

1) Ἀτυράννητος 1, ὁ ἰδ., Λεξ. Ἐλευθερουδ. 2)
Ἀτυράννητος 2, ὁ ἰδ., Πελοπν. (Κορινθ.): Ζωὴ ἀτυράν-
νευτη.

ἀτυράννητος ἐπίθ. Κρήτ. κ.ά. ἀτυράννηστος Κρήτ.
κ.ά.—Λεξ. Ἐλευθερουδ. Λεξ. Δημητρ. ἀτυράννηστος Πόντ.
(Τραπ. Χαλδ.) ἀτυράννηστος Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀτυ-
ράννητος Λεξ. Δημητρ. ἀτυράννητος Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)
ἀτυράννητος Βιθυν. Ἡπ. Πελοπν. (Μάν.) κ.ά.—Λεξ. Ἐλευ-
θερουδ. ἀτυράννητος Εὐβ. (Αὐλωνάρι. Κονίστρ. κ.ά.)

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀτυράννητος. Ὁ τύπος ἀτυράν-
νηστος ἐκ τοῦ τυραννίζω παρὰ τὸ τυραννῶ.

1) Ὁ μὴ ταιλαιπωρούμενος ἢ ὁ μὴ ταιλαιπωρηθεὶς, ὁ
διάγων βίον ἀτάραχον, ἄνευ δοκιμασιῶν ἢ περιπετειῶν
ἐνθ' ἄν.: Ἀτυράννηστος ἀπὸ τὰ παιδιὰτικα ὡς τὰ γεροντικά
του χρόνια Λεξ. Δημ. Ἀτυράννητο κορμὶ Βιθυν. Ζωὴ ἀτυ-
ράννητος Εὐβ. (Κονίστρ.) Μία μέρα ἀτυράννητος δὲν πέρασα,
ὅλο μὲ τυραννᾶνε τοῦτα τὰ παιδιὰ Πελοπν. (Μάν.) Ἀπὸ τὸ